

[Krag.]

det ærede Medlem alligevel ikke. Nej, der er en Masse Mennesker uden for Socialdemokratiet, som har følt deres egne Interesser, deres Egoisme plejet ved at støtte det Stauningske Tvangssystem. Jeg vil spørge: mon Resultatet ikke alligevel skulde blive dette, at de ledende inden for Landbrugets Sammenslutning gennem dette Valg har lært, hvor farligt det er at spænde Bevægelser for politiske Stræberes og økonomiske Konfusionsmageres Vogn? Jeg skulde tro det. Og hvis denne Lære kom ud af dette Valg, nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at saa vil de Tal, som et kommende Valg vil frembyde, være af en helt anden Art end de, der naaedes den 22. Oktober, og det forventer jeg saa meget mere, som mange Vælgere i Virkeligheden ikke har vidst, i Enkeltheder i alt Fald ikke, hvad dette Valg drejede sig om. Man raabte fra Regeringens Side op om, at dette Valg maatte holdes i Huj og Hast, for nu gjaldt det om i Løbet af ganske kort Tid, i Løbet af faa Dage at faa de handelspolitiske Forhandlinger med England etableret; det hastede jo uhyre, man maatte virkelig have hastet for, at det Apparat, som stod til Raadighed gennem Valutacentralen, ogsaa efter Valgdagen blev bevaret, for at man straks kunde sætte ind med disse Forhandlinger. Enhver, som havde mindste Kendskab til disse Forhold, kunde vide, at denne Paastand om det overordentlige Jag, som det havde med at faa disse Forhandlinger etableret, intet som helst havde med det faktiske at gøre. Derfor var det ogsaa Bluff og intet andet, naar man umiddelbart efter Valget sendte en stor Delegation til England. Man kunde sige sig selv, at en Genoptagelse af disse Forhandlinger først kunde finde Sted hinsides den engelske Valgdag, og det viser sig da ogsaa nu, at der vil gaa Maaneder, inden de vil blive etableret.

Jeg tror ikke, at noget tidligere Valg er udskrevet paa et saa løst Grundlag, som Valget den 22. Oktober blev udskrevet paa, udskrevet, uden at Regeringen havde forelagt sit Program for Vælgerne i Form af Forslag, om hvilke Striden stod. Jeg tror ikke, at nogen Regering tidligere har vist et saadant Overmod over for Oppositionen og Mangel paa Vilje til at tilvejebringe et klart Grundlag, som Vælgerne kunde tage Stilling til, som denne Regering forud for Valget den 22. Oktober.

Hovedspørgsmaalet var jo den økonomiske Politik som saadan, som den er udformet gennem Misbrug af Valutacentralen, og man skulde tage Stilling til det statsmini-

sterielle Krav om denne Centrals Fæstnelse og Udvidelse, som rejstes paa Aalborgmødet i Forsommeren, men naar dette er Tilfældet, spørger jeg: Kunde man saa ikke med Billighed have krævet, at Regeringen havde benyttet Sommeren til en endelig Udarbejdelse af sine Planer i saa Henseende og havde taget Ansvar for dem ved Lovforslags Fremsættelse før Valget? Men skete dette? (Afbrydelse). Nej, blev der svaret. Ganske rigtigt; det skete ikke. Kun i den højtærede Statsministers Aabningstale fik man i meget afdæmpet Form Regeringens Program. Her siger den højtærede Statsminister, at en Forudsætning for, at Tidens Vanskeligheder kan overvindes, er, at den ved Aarets Udgang udløbende Lov om Foranstaltninger til Værn for den danske Valuta forlænges med muligt nødvendige Ændringer, særlig med Hensyn til Erhvervenes Deltagelse i Administrationen. Og nu ved jo enhver, at den Form for Erhvervenes Deltagelse i Administrationen, som den højtærede Statsminister havde forberedt gennem nogle Maaneder, ikke fandt almindelig Tilslutning blandt Erhvervene, og jeg nærer ikke den allerfjerneste Tvivl om, at den Form, man nu har givet Erhvervenes Medvirkning i Administrationen af vore handelspolitiske Forhold ved Nedsættelsen af et Udvalg bestaaende af Ministre og Erhvervsrepræsentanter, paa ingen Maade mødes med Tillid i vide Kredse af Befolkningen. Dertil har vi for rige Erfaringer med Hensyn til, hvad den høje Regering kan misbruge et saadant Udvalg til.

Det radikale Venstres Repræsentanter beklagede dybt under Valgkampagnen, at det vedvarende var nødvendigt at have saa vidtgaende Foranstaltninger som dem, der har givet sig Udtryk i den Valutacentral, vi hidtil har haft. De Radikale fandt det dog fornødent at gøre et Kniks for Erhvervsfriheden; men det var ogsaa alt, og man forsikrede Vælgerne, at ikke en Dag længere end tvingende nødvendigt skulde en saadan Institution opretholdes — og nu møder den højtærede Handelsminister med Forslag om at forlænge Valutaordningen, fæstne og væsentlig udvide den for et Tidsrum af to Aar! Men hvad ved de Radikale om Nødvendigheden baade i saglig Henseende og med Hensyn til Tidsrummet for Opretholdelsen af en saadan Institution? Aldeles intet, slet intet! Men de Radikale har jo vænnet sig til gennem disse Aar, hvor der ikke, som det nu var Tilfældet forleden Dag, opstaar det, der i socialistisk Terminologi betegnes som en Misforstaaelse — det ærede Medlem Hr. Hartvig